

1 Fjæreposten

2010 5 år

menighetsavis for Fjære

«Håpet tar de aldri fra oss, vi gir aldri opp», heter det i en av Bjørn Eidsvågs sanger. Alternativer til håpet, kan være likegyldighet eller resignasjon. Martin Luther sa, fritt sitert, at om han visste at verden gikk under i morgen, så ville han plante et epletre idag. Alternativet er å gi opp. Da er det de destruktive og nedbrytende kreftene, for ikke å si ondskaper, som har vunnet. Troen på at vi kan gjøre en forskjell i verden, i eget og andres liv, er en halv seier, og det som skal til for å våge og ville satse. «Jeg vil, derfor kan jeg», er ikke et umulig valgspørsmål.

Det mangler ikke på muligheter for å få bruke både evne og vilje, for tiden. Et sammenrast Haiti trenger verdens oppmerksomhet og støtte. Kirkens Nødhjelp nærmer seg sin årlige fasteaksjon, og presenterer for mennesker som rammes av flom og andre naturkatastrofer. Bakom lurer den mer populære miljøaksjonen. Det er nok av prosjekt å støtte, dersom vi kjenner oss trygge på at midlene kommer fram og alt er på stell.

I denne utgaven blir du presentert for to prosjekter som også håper på din støtte. Både Stine Sofies Stiftelse og Swazihjelpen er avhengig av gaver for å holde virksomheten sin igang. Mange av leserne har helt sikkert både ett og flere andre gode prosjekt eller organisasjoner som de mer eller mindre regelmessig gir penger til. Det være seg misjon, humanitært arbeid, miljøsak eller noe annet. Enhver velger selvsagt ut sine saker å støtte. Likevel vil jeg slå et slag for disse lokale prosjektene. Det er noe med nærheten til arbeidet og muligheten til å følge med på kloss hold. Jeg har tro på at det også gjør noe med lokalsamfunnet at vi har noe vi er sammen om å utrette. Selv om media kan krympe avstandene betraktelig, og bringe verdens utkanter like inn i sofakroken, slik at også nasjonale dugnader oppleves som VI-prosjekt, tror jeg på det superlokale. Det betyr noe at naboen er med på laget, at gode tiltak som har rot i lokalsamfunnet også får støtte fra sitt nærområde. Vi snakker av og til om «limet» i samfunnet. Slikt lokalt drevet, og lokalt støttet, arbeid mener jeg har slik lim-egenskaper.

Hva har dette med menighetsarbeid å gjøre, vil kanskje noen spørre. Innsats som har til hensikt å hjelpe en annen kan med rette kalles diakoni, og diakonale oppgaver kan vi løse sammen, enten vi er aktive i kirka eller ikke. Arbeid for det godes sak er en bra arena å møtes på, hvor vi har mulighet for å ta ut noe av det beste hos oss selv og hos hverandre, samtidig som vi bygger bruer oss imellom. Omfanget og volumet blir ikke som de nasjonale satsingene, men mange små lokale gjør samme nytten, ja, kanskje mer.

Påskan er ikke så langt unna. Oppstandelsesbudskapet handler om håp og om seier over ondskaper. Døden er ikke det siste. Livet er sterkere. Oppstandelsestroen er ikke bare knyttet til et liv etter døden. Jesus lever og vil være tilstede hos alle som vil gå hans ærend og representere ham i verden. Det har han lovet og det vil han holde. Det betyr at du aldri er alene når du går hans ærend, og det betyr at du kan forvente virkning av ditt liv, som du ikke har skapt ved egne evner eller egen fortrefelighet, men ved tillit og lydighet.

«Jeg tror på en far, som vil at ingen skal leve uten fellesskap og likeverd.» Det vil han skal skje gjennom oss, ved måten vi lever våre liv på. Da skjer det også noe MED oss. At ting er opp ned bak fram, er mer regelen enn unntaket i Guds rike. Den som gir, den får.

Med denne utgaven runder «nye» Fjæreposten 5 år. Det er ikke noe stort jubileum, men vi nevner det sånn i forbiarten, med håp om at også menighetsavisa kan komme i betraktning når du deler av din overflod!

Peer R. Haugen
redaktør

REDAKTØR / FORMGIVER / ANNONSER:
Peer Rødal Haugen
ADRESSE: Krokvn. 16, 4870 Fevik
TELEFON: 37091147 / 99261422
epost: redaksjon@peers.no

UTGIVER: Fjære menighetsråd
OPPLAG: 5000, 6. utg. pr år
KONTO: Fjæreposten, 2840.31.19581
TRYKK: Agderposten trykk
DISTRIBUSJON: Norpost

Jesus og barna
(Matt 19,13-15; Mark 10,13-16)
13 De bar også spedbarna til Jesus for at han skulle røre ved dem. Da disiplene så det, ville de vise dem bort. 14 Men Jesus kalte dem til seg og sa: «La de små barn komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til. 17 Sannelig, jeg sier dere: Den som ikke tar imot Guds rike likesom et lite barn, skal ikke komme inn i det.»

Leogar Skodvin Fjeldal
Døpt i Fjære kirke 26. des.

Sondre Fjone Gautefall
Døpt i Fjære kirke 3. januar

Caroline og Mathilde Skretting Kristiansen
Døpt i Fjære kirke 13. desember

Kenneth Gryting Øygarden
Døpt i Fjære kirke 13. des.

Camilla Louise Windegaard
Døpt i Fjære kirke 26. des.

Charlotte Marthinsen
Døpt i Fjære kirke 26. des.

Sebastian Ekra Helland
Døpt i Fjære kirke 17. januar

Hanna Skår Omland
Døpt i Fjære kirke 31. januar

Martine Bie Egge
Døpt i Fjære kirke 7. februar

Smågrupper i menigheten

«Vi trenger et mangfold av smågrupper i menigheten».

Dette var noe av det Ole Magnus Olafsrud holdt fram på seminaret i Fevik kirke. Temaet hans var «medvandring og den gode samtalen».

Det var ca 30 som møtte fram til en spennende kveld. Flere av de framkomte ønsket å bli med i nye smågrupper i Fjære menighet.

Når vi tar opp dette i Fjæreposten er det fordi vi tror at det kan være mange flere som savner å være med i et smågruppefellesskap.

Men hva er det?

Livsnære grupper

I flere år har vi hatt grupper i menigheten som er blitt kalt livsnære grupper. I disse gruppene er det ikke viktig å ha rett, eller vinne en diskusjon. Det viktigste er å lytte til hverandres liv, lytte til bibeltekster og lytte til alt det som oppstår oss.

Søndagens tekst er for mange av gruppene viktig. Man har en enkel bevertning.

Noen ganger finner man

på ting sammen. Noen grupper engasjerer seg for gode formål.

Litteraturgrupper

Noen kommer sammen for å dele tanker fra bøker de har lest. I bøkene gjenkjenner man ofte eget liv, og det deler man også med hverandre.

STI-gruppa består av mennesker som gjerne går på tur sammen. Og man støtter prosjekter for misjon, og deler tanker med hverandre.

Mange andre grupper

Men det kan tenkes mange andre typer grupper.

Praktisk gruppe, filosofi-gruppe, trimgruppe, sang-

gruppe etc.

Vi vil gjerne bidra til at det blir flere slike grupper. Og de kan gjerne styre seg selv. Men for at det skal være mulig for flere å bli med, ønsker vi å vite om gruppene som finnes. Og derfor er det fint om dere melder fra om slike grupper i menigheten. Send noen ord til prest Oddvar Tveito

ot@grimstad.kirken.no

Hvis du ønsker å bli med i, eller kan tenke deg å bidra til å starte opp nye grupper, si fra!

Hilsen Oddvar prest

WÄRJAZZ

Fevik kirke søndag 25. april kl. 20:00.

NB! Endring i forhold til det trykte programmet

Det er ProKor med solister og husband som inviterer. Hovedsolist i vår er Ellen Halvorsen Lervold. Dette blir en kveld full av svingende rytmner. Oddvar Tveito vil bidra med glimt fra sin siste Syria-tur.

det skjer

SMÅBARNSTREFFET PÅ FEVIK

startet opp igjen 19. januar.

Vi møtes hver tirsdag kl. 10.00 i Fevik Kirke.

Ta med matpakke og kom og bli med til en sosial og hyggelig formiddagsstund!!

SØNDAGS-SKOLEN / BS-AGENETENE PÅ FEVIK

startet opp igjen søndag 17. januar kl 11.00, med samlinger annenhver søndag framover.

Populære familiesamlinger i Fevik kirke

De tidligere storfamiliesamlingene på søndager i Fevik kirke, er nå flyttet til tirsdager. Et økende antall familier samles til middag, lek, andakt, mini-konsert med Elle Melle og sosialt samvær disse ettermiddagene. Her trives både store og små. Neste storfamiliesamling blir tirsdag 16. mars. Da blir det påskeverksted i etterkant av måltidet, som starter kl. 17.00. Fra høsten av kaller vi samlingene «Familieklubben på Fevik», og vi håper at også familier som ikke har barn i Elle Melle vil finne seg til rette i familieklubben vår.

NARF
Nærings Autoriserte Regnskapsføreres Forening

Haglund Regnskap as

AUTORISERT REGNKAPSFØRERSELSKAP

Sømsveien 5 • 4870 Fevik

Regnskap – Bedriftsrådgivning

Tlf. 37 25 61 00

www.haglund.no

Medlem NARF

Skogheim Gartneri
Syvertsens Gartneri
~ rett fra gartneriet

GRAVMONUMENTER

Topp kvalitet til rimelig pris - Kort leveringstid

10 ÅRS GRATIS OPPRETNING AV NYE STEIN

Spesialister på omsliping, navntilførsel samt restaurering.

RING OSS! Vi gir råd og veiledning i alle spørsmål ang. gravstedet - Be om å få tilsendt vår katalog.

FEVIK STEININDUSTRI A/S

Tlf. 37 04 72 31 - Fax. 37 04 71 48

Besøksadresse: Moy - mellom Fevik og Grimstad

Åpningstider: Man - fre kl. 07.00 - 16.00

Kvelds- og lørdagsåpent etter avtale

«Bjørklund har tradisjoner i stein»

Conradi Begravelsesbyrå

FEVIK - FJÆRE - GRIMSTAD

Innehavere

Tonje Margrete og
Trond Magne Teistedal

Vi besørger alle byråtenester

Tlf. 37 04 65 95

Hele døgnet

NESTE 27. april
materiell 14. april

www.fjæreposten.no

Barns åndelighet

6. januar arrangerte Fjære menighet medarbeiderfest med kvelds-seminar med Rune Øystese fra Norsk Lærarakademi i Fevik Kirke. Alle medarbeidere i menighe-ten var invitert, og over 60 perso-ner deltok. Øystese er mentor for Fjære menighets trosopplæring, og temaet for hans forelesning denne kvelden var «Barns ånde-lighet».

Når skal vi begynne med tros-opplæring? 3 år, 5 år, 8 år? For min del synes jeg vi godt kan be-gynne allerede mens barnet er i magen. Da kan vi eksempelvis synge for fosteret. Her om dagen hang min datter på 5 år opp gule post-it lapper som hun tegnet kors på, «fordi det var viktig at vi husket på at Jesus døde på korset for våre synder». Barn fanger tid-lig opp det som betyr noe for foreldrene.

Forskning viser at mennesket er født med en åndelighet. Det finnes både biologiske og psykolo-giske studier om medfødt ånde-lighet som kan fremmes eller hemmes. Psykiateren Robert Coles har hatt samtaler med over 500 barn om Gud og åndelighet. Han sier at barn med agnostisk el-ler ateistisk bakgrunn ofte snak-ker om Gud, men at de ikke finner noen naturlig plass for gud i livet sitt. Han kaller dem soul sear-chers. I Bibelen står det at «evig-heten er lagt ned i våre hjerter». Gud har i sin visdom lagt ned en lengsel i oss, en søken etter «noe». Når vi finner det, trenger vi ikke å lete lenger. «Let, og dere skal finne (Matt.7,7).» Det er bare Je-sus som kan gi oss det levende vannet slik at vi ikke tørster mer (Joh. 4,14)!

Nå som det er OL i Vancouver, er det viktig å huske på at idretts-gleden og seiersrusen ikke fullt ut kan tilfredsstillende et menneskes be-hov. En sportsjournalist forklarte det slik da han ble en kristen: «Jeg har et spennende og interessant arbeid som mange vil misunne meg. Det gir meg også mange gleder. Men jeg har gått med en merkelig følelse av noe utilfredsstillt. Det satt som et sug under brystet. Noe som alltid manglet - tross all spenningen og gleden. Men så fant jeg Jesus og ble en kristen. Da forsvant "sug"et! Livet ble fylt med virkelig innhold»

Vi må ta barns åndelighet på alvor. Problemet er, i følge Øystese, at her i Vesten lærer ikke barn hvordan de kan uttrykke sin åndelighet, og dermed kan den svinne hen.

Barn som voksne søker mening i livet. I innledningen til Kunnskapsløftet, styringsdokumentet for norsk skole, er dette omtalt som «det meningsøkende men-nesket». Derfor er det viktig at vi som foreldre, som har hovedan-svaret for barnets trosopplæring, og barneledere gir barna en tro som gir mening og sammenheng i tilværelsen. Uten en dyper me-ning oppleves aktiviteter etter hvert som meningsløse. Kåre Sku-land, som har vært daglig leder av elev- og studentarbeidet Ny Ge-nerasjon og barnearbeidet Ny Ge-nerasjon Søndagsskole, sier at «en kjærlig relasjon til personen Jesus er det mest meningsfulle vi kan overføre til et barn. En slik relasjon utvikles ved at barna ser den i foreldrenes og ledernes liv, at de hører ordet bli forkynt og at de aktivt involveres i bønn, bibelles-ning, lovsang, hjelpetjenester, mis-sjon, givertjeneste osv.»

Noen barnehager hadde en «omvendt julekalender» i ad-ventstiden. Det kunne for eksem-pel innebære at barna tok med seg en eller to leker hjemmefra som de gav til Frelsesarmeens ju-legrutte. Dette er en fin måte å ta barna med på, og lære dem å gi. En annen god idé er å bli faddere til et barn i et annet land. Ofte er det mulig å sende en liten gave for eksempel til jul eller på barnets bursdag. Det er spennende for barna våre å bli kjent med et barn fra et annet land, kanskje tegne en tegning, skrive et brev, kjøpe en godtepose eller sende med noen klær eller leker. Jeg husker at det-te var noe som gjorde inntrykk på meg, da jeg som liten fant frem-ringer jeg hadde fått ved tannle-gebesøk og la dem i en liten eske sammen med matvarer til en fam-ilie i Russland. Jeg husker jeg tenkte at det kanskje var en liten jente der som hadde lyst til å pyn-te seg med ringene, som jeg had-de hatt så mye glede av!

La oss ta barnas åndelighet på alvor, slik at den kan utvikles til en moden tro.

«Fortell deres barn om det. De skal fortelle det til sine barn, og deres barn igjen til den kom-mende slekt.» (Joel 1, 3)

Ingunn Metveit Olsen
menighets-
pedagog

Dåpsskolen 2010

I januar har vi hatt Dåpssko-len 2010 i Fjære menighet for barn som skal begynne på skolen til høsten. 29 sekså-ringer deltok på to gudstje-nester og 3 ettermiddagssam-linger i Fjære eller Fevik kir-ke.

I den første gudstjenesten, som var startskud-det for dåpsskolen, fikk barna hver sin bok til odel og eie: «Den usynlige vennen» av Kari Vinje & Vivian Zahl Olsen. Dette er en flott, innbundet kristen barnebok fra Luther forlag. Den handler om gutten «Pelle Pimpen» som blir kjent med nabogutten Jonatan og moren Fru Finkeltopp. Hun kan mange spennende historier, og kan svare på alle Pelles spørsmål om Jesus. Boka egner seg godt til bruk i tros-opplæring i hjemmene.

Påfølgende uke begynte ettermiddagssam-lingene: De som bodde på Fevik møtte opp i Fevik kirke på mandager, og resten kom til Fjære kirke på onsdager. I den første samling-en ble vi kjent med kirken og lærte hvem som eier den. Presten? Gud? Alle som er døpt eier kirken. Den andre samlingen var temaet:

Trygg hos Jesus. Barna fikk høre og hjelp til med å dramatisere «Jesus stiller stormen». Den tredje fortellingen handlet om Sakkeus, tolleren som ville se Jesus.

Hver samling øvde barna på en liten liturgi som besto av prosesjon, sanger, bønn og vel-

To på dåpsskole:
Sunniva Songe synes det var fint å tenne lys på slutten av hver samling. Elisa Metveit Olsen likte godt å høre om og se på tingene i kirken.

signelse, som vi skulle bruke på den siste gudstjenesten. Tilslutt jobbet barna med en hobbyakti-vitet og koste seg med frukt. For eksempel lagde barna noen en-ke papirdukker slik at de kunne spille og leke med Jesus, og Sak-keus som klatret opp i treet. Tegninger, papirdukker, sanger og bønner som vi brukte på dåpsskolen ble samlet i en perm som seksåringene fikk med seg hjem.

31. januar foregikk dåpsskole-avslutning på gudstjenesten i både Fjære og Fevik kirke. Dåpsskolebarna deltok med mini-liturgien de hadde lært, og fikk tilslutt hver sitt diplom. Vi fikk høre om sennepsfrøet som vokste og ble til et stort tre, akkurat som Guds rike. Det ble en fin opplevelse, og barna var vel-dig flinke. Vi i Fjære menighet håper dåpsskolebarna sitter

igjen med gode minner, og en spire av Guds rike sådd i hjertet. Husk å vanne denne spiren med bibelfortellinger, sanger og bønn.

Familieklubben

Det har allerede vært to samlinger med familieklubben på FMU-bygget. De neste to samlingene finner sted 11. mars og 14. april.

Om dere ikke har vært med på de to første samlingene, er dere selvsagt hjertelig velkommen til de to neste. Den andre tors-dagen i måneden treffes flere barnefamilier til rimelig middag, lek og hyggelig samvær, og samlingsstund. Klubben begynner kl. 17.00 og varer til ca. 19.00. Vi får servert barnevennlige middager som for eksempel pølse og potetstappe eller spaget-ti og kjøttsaus, som to av menighetens medarbeidere lager. Mange synes det er deilig å slippe å lage middag, for her kommer man til det ferdig. Det koster 25 kr for voksne og 20 kr for barn. Etterpå vanker frukt og kaffe. Praten går rundt bordene, mens barna leker med byggeklosser, tegner, spiller bordtennis eller «Gjett hvem». Det er hyggelig å treffe andre som også bor i nærmiljøet; bli kjent, snakke om vær og vind, jobb og barn, samt løse noen av samfunnets problemer. Av og til lager vi i stand en hobbykrok, hvor barn og voksne kan lag noe sam-men. Andre ganger er det konkurranser, både med og uten premier.

Mot slutten rydder vi for å gjøre klart til en liten samling med noen sanger og en bibelfortelling. Her får barna høre de kjente og kjære fortellingene som det er så viktig at de får med seg fra barndommen av, og som kan følge dem resten av livet. De er en god ballast til både livsmestring og identitetsbygging. «Et barn som har møtt kristen tro og tradisjon gjennom for-tellinger, står bedre rustet til å møte ungdomstidens mange spørsmål og problemstillinger.» Gå ikke glipp av neste samling med familieklubben. Velkommen!!

4-årsbok

Søndag 14. mars blir det utdeling av 4-årsbok i Fjære og Fevik kirke for dere som fyller 4 år i vår-half-året.

Utdeling av 4-årsbok er en del av Fjære menighets trosopplæ-ring. Vi ønsker å formidle opplæ-ring i den kristne tro sammen med hjemmet. Det er viktig at barna tidlig blir kjent med kirken de tilhører og noen sentrale historier fra Bibelen. Under gudstjenesten vil 4-åringene få den flotte barnebibelen, «Mine første bibelhistorier» og blir invitert til to ettermiddagssamlinger i etterkant.

Vi som driver med barnearbeid i kirka har veldig lyst til å bli litt kjent med dere. På samlingene får dere treffe de to venne- Frank og Fia, høre spennende bibelfortellinger og lære noen sanger. Kanskje det blir en liten overraskelse tilslutt.

Velkommen til kirka 14. mars, både familie, faddere og ven-ner. Vi gleder oss!

BIBEL quiz

Personer i Bibelen
Hvem er dette?

- Hun ble mor til alle som lever.
- Han ble kastet i løvehu-len.
- Han var tjener hos Potifar.
- Hun var mor til Ismael.
- Han sa: «Tal, din tjener hører!»
- Han var lege.
- Han forrødte sin venn for 30 sølvpenger.
- De ba og sang lovsanger til Guds ære i fengselet.

1. Eva, 1. Mos. 3,20
2. Daniel, Dan. 6,17
3. Josef, 1. Mos. 39
4. Hagar, 1. Mos. 16,11
5. Samuel, 1. Sam. 3,10
6. Lukkas, Kol. 4,14
7. Judas Iskariot, Matt. 26,14
8. Paulus og Silas, Apg. 16, 24-25

Riktig svar:

Stine Sofies Stiftelse runder 10 år

Hovedsaken er barnas trygghet

Barna må få et bedre rettsvern, og obligatorisk dødsstedsgranskning må gjennomføres når barn dør. Det er de store kampsakene for Stine Sofies Stiftelse (SSS). Den siste tiden har begge sakene, sammen og hver for seg, stadig vært framme i media. Og SSS jobber intenst for å holde sakene varme.

Peer R. Haugen
tekst & foto

– Våre folkevalgte må ta affære slik at barn i Norge kan få det nødvendige rettsvern. Daglig leder, Ada Sofie Austegard, legger ikke noe i mellom når hun karakteriserer politikernes fomling og unnvikenhet i disse sakene, og kaller det pinglete det de har klart å utrette på området de siste hundre åra.

– Det har vært mye prat og fine ord, som det er blitt lite eller ingenting ut av. I dag signaliserer lovverket og rettspraksisen at om en voksen blir voldtatt en gang, er det mer alvorlig enn om et barn blir regelmessig voldtatt og mishandlet over lang tid. I slike saker bygger domstolene på tidligere rettspraksis. Når straffen i slike saker har vært mildere enn i voksenda-

ker, ja enda til i økonomiske svindel- og i vinnings saker, kommer en ikke ut av denne vonde sirkelen før det fattes lovendringer som gir barna den rettsikkerheten de har krav på, og som straffer den skyldige på en måte som klart og tydelig står i forhold til alvorret i overgrepet.

– Lovverket må gjenspeile hva samfunnet finner seg i, og vold mot barn må vi aldri finne oss i, og heller ikke at vold mot barn er mindre alvorlig enn vold mot voksne. Til nå har barnets vern vært mest fine ord, og det holder ikke.

Visjonen

Stine Sofies Stiftelse har som visjon at barn skal få «en barndom uten vold». Den visjonen arbeider de hardt for skal bli virkelighet.

– Hvordan definerer du «en

barndom uten vold»?

– Det vil si et trygt og godt hjem, fylt av kjærlighet til barnet. Hjemmet er barnets viktigste arena, og der må det være helt trygt, fritt for trusler og vold både av psykisk og fysisk art. Barns verden er truet når de overværer foreldres slåssing og krangling.

For å bidra till å trygge denne arenaen har SSS utarbeidet et «nybakte foreldre-program». Med det håper de å «vaksinere» foreldre, bevisstgjøre dem på sitt ansvar, og gi gode råd til foreldre som kan bli slitne og fortvilet når barnet gråter og skriker i lange perioder. Programmet tar for seg hvor alvorlig det er å riste en baby, og hvilke store skader som kan inntreffe bare etter sekunder med kraftig risting. Risting har gått igjen i mange alvorlige saker hvor barn er blitt skadet for livet, ja endatil drept. SSS har produsert en informasjonsvideo om dette temaet. De reiser også land og strand rundt med seminaret de kaller «tenk om», som har som mål å sørge for en kompetanseheving hos de som arbeider med barn i skole, barnehage, helseforetak og liknende, og bidra til skjerpet oppmerksomhet overfor voldsutsatte barn.

– Aktivitetsnivået er høyt og engasjementet stort. Ada So-

fie har mange ganger møtt spørsmålet om det er hat og hevn som driver henne og som ligger under det store engasjementet hun viser gjennom arbeidet med Stine Sofies Stiftelse, som altså bærer datterens navn. Stine Sofie (8) var en av de to småjentene som ble drept i Baneheia i Kristiansand i mai 2000.

– Mitt engasjement har ingen ting med hat å gjøre. Langt i fra. Jeg har ikke plass til hat og hevntanker. Savnet og sorgen er alt for stor til det, understreker hun. Jeg tror ikke jeg er en person som kan hate. Men dette gjelder ikke bare meg og min familie. Jeg representerer en gruppe som har opplevd det samme, som heller ikke har hat og hevn som drivkraft.

– Betyr det at du har tilgitt morderne?

– Jeg har spurt mange som har stilt det samme spørsmålet om de kan gi meg en definisjon på tilgivelse. De fleste sliter med å gi meg en troverdig definisjon. Og jeg har spurt meg selv. Har jeg tilgitt? Jeg føler ingen ting for drapsmennene. Kanskje betyr det at jeg har tilgitt dem. Jeg vet ikke.

På kontorveggen henger et tradisjonelt englebilde, med engelen som står bak barna og passer på ved kanten av stupet.

– Stine Sofie hadde det over seg så si, forteller Ada, og sier det var hun selv som hengte det opp.

– Hva legger du i det bildet?

– Vi må ikke gå rundt og tro at det er noen der ute som beskytter oss. Vi kan ikke sette vår lit til at Vår Herre der oppe skal beskytte barna våre. Det er vi som er voksne som må gjøre det..., og den engelen som står der, det er

De fire ansatte på kontoret i Frivoldveien 11, f.v. prosjektleder Richard Nordahl, leder Ada Sofie Austegard, nestleder Bente Bergseth og adm.sekr. Bjørg Haugum. På veggen bak henger en rekke priser og utmerkelse som viser at stiftelsen har satt spor etter seg i løpet av sin ti-årige historie.

den godheten som beskytter barna, og det er den godheten vi må sørge for skal komme ut.

– Min oppgave på jorda er å gjøre noe godt ut av livet mitt. Jeg har stor sans for de ti bud, med unntak av ett – det fjerde: Du skal hedre din far og din mor. Mor og far fortjener bare å bli hedret dersom de selv hedrer barnet sitt, omslutter det med kjærlighet, og gir det en trygghet og god barndom. Ellers er de ti bud veldig gode rammer for hvordan livet skal leves, sier hun. Men jeg har ikke Jesus og Gud i hjertet mitt. Den troen har jeg ikke. Men hvem vet hva som kan skje når det virkelig røyner på...

Gjennom stiftelsen har Ada Sofie et intenst ønske om å utrette noe for barn som lider.

– Det er det som er drivkraften, og som ligger til grunn for visjonen, «en barndom uten vold», sier hun.

Ondskap finnes

– Vi må forstå at ondskap finnes. Mennesker er ikke gode på bunnen, slik vi liker å tro. Det finnes onde foreldre, selv om de fleste heldigvis er gode og kjærlige mot barna sine. Men i et flertall av sakene der barn er blitt mishandlet eller drept, viser det seg like vel at det er voksne som har stått barnet nær, som er overgriperne, og ofte er det foreldrene som er skyldige, men også nære slektninger og andre som barnet har hatt tillit til, forteller hun.

– Skolen er underrepresentert i det tallmaterialet dere viser til, som gjelder antall varslinger til politi og barnevern om mistanke om mishandling. Hva kan det skyldes?

– Voksne har skylapper. De tror ikke at foreldre begår vold mot barna sine. Samtidig råder frykten for å ta feil. Vi mener ikke at lærere og førskolelærere skal se med forstørrelsesglass heller, men de er nødt til å ta inn over seg at

vold og mishandling skjer, og at de er pliktige å følge med og følge opp med varsling når det er berettiget grunn til å være bekymret for at noe foregår eller har skjedd med en elev.

Derfor har også SSS laget en kampanje de har kalt «det er noe med den ungen», nettopp for å bidra til at lærere og andre skjerper oppmerksomheten omkring forhold hvor ting tyder på at noe er galt fatt.

– Også her har politikerne sviktet, ved ikke å sørge for at lærerne får kompetanse på dette området, og ved at det ikke er et obligatorisk tema i undervisningen, på linje med for eksempel seksualopplæring, mener Ada Sofie.

– Tenk om myndighetene hadde lagt like mye engasjement og prestisje ned i dette som i innføring av røykeloven og omsorgen for voksnens helse. Da skulle vi kommet langt.

– Det har rådet en forferdelig snillisme i norsk rettsprak-

sis. Stadig har det blitt hevdet at overgriperne må få en ny sjanse, selv når faren for gjentakelse har vært vel dokumentert. Det har gått ut over barn, de som har den laveste stemmen og som ikke blir hørt. Når overgriper slipper ut etter kort tid og får bosette seg i ofrenes nabolag, mener jeg det er feil. Vi har rett til å få leve i fred og kjennes oss trygge. Vold mot barn straffes lavere enn vold mot voksne, ja lavere en simple tyveri og økonomiske misligheter. Det må det bli slutt på, understreker Ada Sofie. I en rekke konkrete barnemisshandlingsaker og drapssaker hvor stiftelsen har gått inn i, har de vunnet fram og bidratt til at den skyldige er blitt dømt. Men alt for ofte har de opplevd at straffen på ingen måte har stått i forhold til de forferdelige handlingene som er begått mot barna det gjelder.

– Nylig møtte vi justisminister Storberget, og han lovet mer penger, så får vi se hva det blir ut av det, smiler Ada Sofie.

– Vi legger opp til en drift som er gjennomførbar uten noen offentlig støtte.

De har også startet en ordning de kaller «barnerettsfadder», hvor de oppfordrer folk til å binde seg for et fast beløp, på linje med andre typer fadderordninger.

– I og med at det er her i Grimstad vi har base, hadde det vært veldig kjekt om det-området kunne skille med et stort antall «barnerettsfaddere», sier Ada Sofie.

Det koster

Stine Sofies Stiftelse, med

På ski over Grønland

Alle som har lest lokalavisene har vel fått med seg at Ada Sofie, sammen med en gruppe, skal gå på ski over Grønland. Både tiårsdagen for drapet på Stine Sofie og det som ville vært attenårsdagen hennes, skal tilbringes i isødet. Jeg stusset litt på at Ada Sofie trækker rundt på kontoret i skisko, men nå forstår jeg sammenhengen.

– De må gas inn, forklarer hun, og medgir at hun frykter for gnagsår.

– Jeg tror ikke kulden og det å sove ute blir det verste. Jeg er mer redd for at jeg skal gå og kjede meg, når jeg er avskåret fra all aktiviteten som har fylt dagene de siste ti åra, ler hun. Og så er hun spent på hva som kommer til å kverne rundt oppi hodet når hun får så mye tid til å tenke.

– Det kan bli en utfordring, vedgår hun.

Drivkraften

– Hva er det som gir deg glede og motivasjon til å holde det gående i denne jobben?

– Å nå fram i rettsystemet gir en god følelse, men ofte sitter jeg likevel igjen med en slags tomhet når jeg ser hvor lave straffene blir. Det som nok gir mest mening er å kunne få gi råd og veiledning. Så har det betydning mye å oppleve at vi har nådd fram på mange områder i forhold til lovendringer. Vi er ikke jurister, men likevel har vi skapt rettshistorie. Vi har fått se at vi kan utrette noe.

På en vegg i kontorlokalene henger troféene – bevisene på hva de har utrettet. En rekke priser og utmerkelse sier sitt om at ti års arbeid for å trygge barndomen her i landet – at stiftelsen har satt spor i det norske samfunnet.

– Men familien min er likevel det viktigste. Det er det beste i livet mitt. Jeg er ikke en sånn som sitter her til svarte natta. Jeg er riktignok mye på farten, og har mange reisedøgn. Derfor blir tida jeg har hjemme desto mer verdifull. Derfor er jeg heller ikke så ofte til gudstjeneste som jeg kunne ønske...

– Hva betyr kirka for deg?

– Kirka er veldig viktig for meg. Stine Sofies grav måtte være nær kirka. Det ønsket jeg sterkt. Det høres kanskje rart ut, men det var viktig. Da Hønefoss kirke brant ned nylig; tenk jeg: Tenk om det var Fjære kirke. Det ville vært brutalt. Dattera min var jo med på dåpsskole i Fjære og jeg håper inderlig at hun blir med i FMU når den tid kommer. Selv om jeg ikke har Jesus-troen føler jeg meg veldig knyttet til kirka. Den representerer godheten!

Når Andrew Berge (1956) snakker om hjem, betyr det Afrika – nærmere bestemt Swaziland. Der er han født og oppvokst. Han kom til Norge i 1975 som 18-åring for å bli norsk. Misjonærforeldrene var fortsatt i Swaziland. Moren hans døde i 1980, men Andrew fikk ikke fri fra jobben i Nordsjøen til å reise ned til hennes begravelse. Hans far bestemte seg for reise hjem til Norge, og selv fikk han en datter i 1982. Da følte Andrew at framtiden hans var å være far og bo i Norge. Afrika var han ferdig med, mente han. Det skulle det vise seg å være feil. Etter mange år tok livet noen vendinger som brakte ham hjem igjen. Hjem til Afrika.

Hjemkomsten ble vendepunktet

Peer R. Haugen
tekst

Sverre Halvorsen
foto

Andrew traff Åse, som forsto at Afrika ikke var noe avsluttet kapittel for ham. Hun trykket på og utfordret ham til en reise for å få dette avklart en gang for alle. "Enten får vi en avslutning, eller en ny start", sa hun. Så ble det til at de bestemte seg for en afrikareise, uten noen spikret plan. Det fikk skje det som skjedde. Så i 2000 kontaktet vi Rachel med tanke på å møtes. Hun er Andrews adoptiv-søster. Hans mor tok seg av henne og sørget for henne i oppveksten gav henne utdanning.

– Vi valgte å ha bare tre netter i Swaziland, og resten av turen i Sør-Afrika. Sør-Afrika var jeg sikker på jeg ville klare. Det ville bli bra. Men språket hadde jeg jo ikke lenger i hodet etter over tjue års fravær, forteller Andrew.

– Likevel, etter jeg hadde sittet og lyttet i tre timer bare rant ordene ut. Det var ikke helt glemt. Åse kunne se famlingen og gjenkjennelsen. Jeg snakket ikke flytende, men det var der. I dag snakker jeg flytende swazi og har tatt tilbake morsmålet mitt, slik som jeg hadde det da jeg vokste opp. En side av det å komme hjem opplevde han ganske overveldende. Også det var knyttet til språket. For det språket han var vokst opp med var det gamle den gamle måten å snakke på, ulikt det moderne og kjappe som etter hvert hadde fått fotfeste i yngre generasjoner. Dette er det vanskelig for oss nordmenn å forstå, for språket inneholder også element av ærbødighet og respekt for den man snakker med, men også verdighet og krav på re-

BAKGRUNN

Flere fra Fjære menighet har besøkt Swazihjelpens førskole, og i sin tur engasjert andre. Gjennom store dugnader, som julenattene de to siste åra og stor en støttekonsernt i Grimstad kirke, har mange også jobbet for å skaffe penger til arbeidet.

spekt tilbake. Andrews språk er slik. Morsmålet hans var slik, og derfor er også språket hans slik i dag – slik som de gamle snakker. Etter utallige timer på misjonsmøter hadde han fått dette språket prentet inn. I kombinasjon med å være hvit viste det seg å ha en enorm virkning på de han snakket med. Det virket nesten skummelt på dem han snakket til, og skulle vise seg å få stor betydning i det arbeidet og de oppgavene som lå foran, særlig i møte med myndighetspersoner og andre i sentrale posisjoner.

Bli norsk

– Hva var grunnen til at du ikke ville tilbake til Afrika?

– Det var ikke lett å bygge sin nye identitet som norsk. Men jeg bestemte meg for det, selv om navnet og dialekten min ropet meg hele tiden. Jeg så på søsknene mine og andre misjonærbarn som ikke fant fotfeste og identitet noe sted. Så jeg tok et valg om å bli norsk. Jeg ville bli en grimstadgutt, og etter hvert hadde jeg levd halve livet mitt her, og følte at det var her jeg hørte til.

Men det er et annet kapittel i historien, som ikke er så lett å snakke om, eller i alle fall ikke lett å snakke om på en måte som gjør at han blir forstått.

– Noe som er sårt... jeg vet ikke om jeg skal prøve å si det, jo jeg skal prøve å si det... Andrew tar tar sats flere ganger, begynner på nytt, for å komme i gang eller finne den rette inngangen til dette kapitlet av livet hans. Etter hvert ruller han ut sin historie – en tragedie som startet allerede da han var bare fem-seks år gammel. Her hjemme har vi de siste årene fått høre mange liknende historier – alle like tragiske og ubegripe-

lige. Det handler om misjonærbarn, om barn som følte de ikke hadde noen verdi, at de mest var hinder og heft, og som tapte sine foreldre til misjonstjenesten. Andrew var en av dem. Søsknene hans like så. Tre uker av gangen, seks uker i året, var de sammen med foreldrene, og et halvt år av gangen borte hjemmefra på internatskoler, ofte flere hundre kilometer unna.

– Etter hvert fant vi jo ut av det var noe som het ferier og langhelger, men til å begynne med hadde vi ikke råd, eller foreldrene mine var så opptatt, så vi ble ikke hentet, og måtte være igjen på skolen.

Moren og faren var opptatt i sin misjonstjeneste, og hadde hverken tid til barna sine eller forståelse for at barna led overlast og hvordan det var å være uten mor og far, slik de måtte avfinne seg med. At de i tillegg var utsatt både for vold, overgrep og omsorgssvikt fra de som skulle ta seg av dem i foreldrenes sted, gjorde situasjonen dobbelt tragisk.

– Men det verste var like vel å ikke bli trodd, understreker Andrew.

– Om en maktet å nevne det og ta det opp, ble løsningen bare å flytte til en annen skole, som kanskje viste seg å være like ille eller verre. Vi følte vi kom i veien for misjonstjenesten, møtene, skolebygging og kirkebygging. Vi hadde ingen verdi i forhold til det. Når jeg prøvde å snakke om det her i Norge, fortelle hvor fæl barndommen hadde vært; lidelsen og smerten ved det å ha "mistet" foreldrene mine, ble jeg ikke trodd. Ikke av mine foreldre, ikke av menigheten. Ingen. "Ikke snakk om det", sa mange. "Vi tror deg ikke". Ingen kunne forstå seg hvor ille det var. Å ikke bli trodd var som å bli sviktet en gang til. Ikke før nå, når alle historiene har kommet opp, har en begynt å forstå omfanget av denne tragedien.

– Så derfor ville du ikke tilbake...
– Nei, for jeg ville ikke rippe opp i dette igjen. Dette var jeg ferdig med. For ellers var oppveksten i Swaziland fantastisk. Jeg hadde det godt; gode venner og massevis av flotte opplevelser av natur og kultur. De hendte jo i noen ferier at familien var sammen på turer, som var opplevelsesrike og fulle av gode minner. All banken og julingen og mishandlingen på internatskolene var jeg sterk nok til å tåle. Det gjorde meg ikke noe. Men tilbakekomsten til Norge, og det at ikke engang menigheten ville høre snakk om det, var veldig sårende. Den ripen i glansbildet

ville de ikke vite av. Å ikke bli trodd, opplevdes, som jeg sa, som en gjenntakelse av misbruket, og en aksept for at det fikk skje. En fire siders unnskyldning fra sentralt i misjonen, og beskjed om ikke å snakke mer om det, var det vi fikk.

Hjem igjen

Til tross for denne forhistorien, som Andrew ikke ønsket å rippe opp, men holde på utstand, ved å forlate Afrika for godt, ble hjemkosten bare positiv, og kom til å forandre livet hans for alltid.

– Vi besøkte Rachel. Åses møte med Rachel fikk også konsekvenser for ettertiden.
– Nå er det umulig å tenke seg å gå tilbake til livet slik det var før returen til Swaziland. Også Åses liv ble forandret, smiler Andrew.

Møtet med menneskene og oppgavene og de mange urealiserte mulighetene, var det som ble et vendepunkt. Det ble en ny start i stedet for en avslutning.

Etter turen i 2000 begynte Åse brevvekslingen med Rachel – hun er en flittigere brevskriver enn Andrew – og de begynte å sende nedover hjelpesendinger som postpakker. De satte også så smått i gang med litt pengeoverføringer, og hjalp litt til med skolegang for noen barn. Bruktøys og diverse andre artikler de fikk fra Norge, solgte Rachel og barna på markedet, og skaffet seg midler til å bygge ut huset hun nå hadde skaffet seg, fra ett til fire rom. I 2004 bestemte de seg for å ta en ny tur og et lengre opphold i 2005.

I 2005 dro Åse og Andrew igjen tilbake til Swaziland. Denne gangen var arkitekt Sverre Halvorsen og kona Rita med på turen. Det var på denne turen, og i kjølvannet av den, at tanken om å "gjøre noe" oppsto. De besøkte Rachel, som da drev en enkel førskole for et tjuetalls barn, under svært primitive forhold. Huset hadde bare ett rom, så når være tillot det, foregikk undervisningen under et presenningtak uten dørs. Ble der for dårlig være, måtte de trekke inn i husets ene rom. Hun ønsket en tegning av en ny skole. Det ble til at Sverre skulle tegne en førskole, men idéene og planene vokste raskt. Alt mens de var der nede fant de ut at de måtte etablere en eller annen gruppe.

– Sverre og jeg var klare til å låne penger og dra ned og sette opp grunnmuren, så Rachel fikk en start og kunne fullføre byggingen. Men etter hvert som planene ble luftet med flere, var det mange som ville være med på dette, og

slik begynte Swazihjelpen som hjelpeorganisasjon å ta form – en privat hjelpeorganisasjon med lokal forankring i Grimstad. Etter flere turer sammen med mange gode hjelpere det neste året, fikk vi reist skolen, slik at den kunne åpnes i mai 2007, med pomp og prakt. En av kongens korer sto for den høytidelige åpningen. I åpningstalen sin understreket hun den verdien det hadde for landet og folket at barna får opplæring og utdanning. I en privat samtale etterpå kom hun også med en personlig takk til de norske hjelpere, og sa hun håpet å kunne følge opp med et nytt besøk seinare.

– Du har brukt ordene "komme hjem" om ditt gjensyn med Swaziland. Har du tenkt tanken om å flytte tilbake til Swaziland?

– Å ja, mange ganger. Hele tiden. Hadde det vært bare opp til meg, og Åse for den sakens skyld, så hadde vi nok dratt ned og bosatt oss i Afrika, når som helst. Og jeg drømmer fortsatt om min afrikanske farm. Hadde jeg ikke hatt barn og forpliktelser i forhold til familie i Norge, så hadde jeg dratt tilbake. Swaziland er mitt hjemland, jeg tatt tilbake mitt morsmål, og arbeidet med den lille skolen på landsbygda utenfor Manzini har for alltid forandret meg og gitt nye perspektiver på hva som er viktig og verdifullt. Jeg har min seng og et rom hos Rachel på skolen der ned, og det holder i massevis for meg. Da har jeg et hjem der.

Å drive skole

De to siste store prosjektene som Swazihjelpen hadde tatt mål av seg å få i havn, var å bore etter vann og få lagt inn strøm. Nå er de også fullført. De har funnet en sikker vannkilde og fått monterte en nedsenket pumpe, og både skolen og Rachels hus har fått innlagt strøm. Vi var inne på betydningen av Andrews rolle som innfødt swazi og med den innfødtes forhold til språket og kulturen. Når det gjaldt å få gjennomslag, særlig i forhold til en del etater, og overfor offentlige myndigheter, var det et kraftig verktøy – nesten et maktmiddel.

– Da det holdt på å skjære seg med hensynt til å få koblet til strøm, var det nettopp dette som reddet situasjonen. Jeg ser faren for å kunne misbruke den makten, innrømmer Andrew, men mener bestemt at han har et ydmykt og ansvarlig forhold til dette, og at han er svært bevisst på sin personlige rolle. Som enslig kvinne og mor har Rachel en nesten håpløs stilling i denne kulturen. Omtrent per defini-

Andrew i aktivitet på siste byggetrinn – en overbygget lekeplass på ca 40 kvm. Her skal barna kunne leke ute selv når regnet høljer ned. Bolter og stolpesko måtte tas med fra Norge.

sjon stiller hun bakerst i alle køer. Det har endret seg litt etter hvert som skolen hun er rektor for, blir lagt merke til, faktisk som en mønsterskole. Swazihjelpen har satt som krav at det ikke skal slurves med hensyn til vedlikeholdet. Det skal males og ryddes, gresset skal slås og området holdes i orden (tomta er på cirka 5 mål).

– Det at skolen nå har en sikker vannkilde har også fått stor betydning for bygda. Vannkilden er åpen og de to tusenliterstankene er fulle til en hver tid. For folket som bor rundt skolen betyr det at de med lengst vei nå må gå maks 1 km for å hente vann, mens de tidligere måtte gå opptil 4 km.

Fra bygging til drift

Nå er Swazihjelpen over i den krevende driftsfasen. De store målene, om å sikre tomtelet til strøm, var det nettopp dette som reddet situasjonen. Jeg ser faren for å kunne misbruke den makten, innrømmer Andrew, men mener bestemt at han har et ydmykt og ansvarlig forhold til dette, og at han er svært bevisst på sin personlige rolle. Som enslig kvinne og mor har Rachel en nesten håpløs stilling i denne kulturen. Omtrent per defini-

Odden Butikkssenter i Grimstad. Nå er det faste sponsorer som er ryggraden i økonomien.

– Sponsorer eller faddere?
– Vi velger å kalle dem sponsorer, fordi de støtter prosjektet og ikke et enkelt barn.

– Hvor mange sponsorer har dere nå?

– På papiret er det cirka 60, men en del har falt fra, så det reelle tall er nok nærmere 50. Disse betaler fast 200 kroner i måneden. Med de månedlige utgiftene vi har, betyr det at mangler midler.

Andrew forteller om galopperende priser i Swaziland, som nok kan bli en utfordring.

– Pakkesendinger har vi sluttet med. Fra en koffert med 25 kg som kostet 200 kroner å sende, var prisen for

>>>

Fevikjente

På besøk hos Rachel

Ingrid Kvamme Erichsen er lærerstudent i Bergen. Denne våren er hun og to medstudenter på reise som backpackere i Afrika, Asia, Australia og Mellom-Amerika. Ingrid har hørt om Swazihjelpen hjemme på Fevik, og siden de hadde planlagt å oppleve Swaziland, falt det naturlig å forsøke å besøke skolen som støttes fra Grimstad. Andrew Berge bidro velvillig og gjestfritt med gode råd.

De tre backpackerne har sin egen blogg, og der har vi lånt disse notatene. Bloggen har nok ikke gitt rom for den store oppsummeringen av visitten ennå, men det kommer kanskje etter hvert?

Fra bloggen:

Swaziland er et lite land, på størrelse med Sogn og Fjordane, som ligger inne i Sør-Afrika. Her er både den afrikanske kulturen, men også fattigdommen, tydeligere enn i Sør-Afrika. Under vårt opphold bodde vi på et hotell som ligger inne i Mlilwane naturreservat, noe som resulterte i blant annet frokost med ville dyr (struts, sebra, vortessvin og antilope. PS. Vortessvin smaker nydelig!)

Vi dro til Manzini, som er den nest største byen i Swaziland. For å komme oss hit, måtte vi hve oss på en av de lokale skranglete minibusene med dunkende rytmer fra Enrique Inglesias.

Et stor øyeblikk. Vannhullet er boret, pumpa er senket ned og hullet leverer rikelig med vann.

FOTO: PRIVAT

dre, forteller han litt stolt.

– Det siste er at foreldrene danner foreldregrupper, som møtes for å snakke om felles utfordringer og for å gjøre ting sammen. Det er noe de har funnet på selv, og som er veldig positivt for skolen.

– Men dere skulle gjerne hatt femti sponsorer til som bandt seg for 200 kr i måneden?

Bli sponsor

– Det hadde vært fantastisk. Da ville vi hatt en veldig god plan for de nærmeste 5-10 årene, avslutter grimstadswazien Andrew Berge.

Det er vel en liten utfordring til Fjærepostens lesere? Etter hvert er det mange fra Grimstad som har vært og besøkt den lille forskolen utenfor Manzini, og blitt inspirert til å støtte dette arbeidet. Forhåpentligvis kan dette lille innblikket i hva det handler om, også tenne noen? Kontonummeret du trenger for å tegne deg som fast finner du på støtteanonsen på denne siden.

Mer om Swazihjelpens her: www.swazihjelpen.piczo.com

en 8-10 kilos norgespakke i 2005 steget til 1000 kroner. Derfor tar vi heller med gaver og slikt i håndbaggasjen når vi reiser nedover. Prisen på et brød, og mat generelt, har steget med opptil 500% siden 2007, mens lønnene har stått stille. Subsidier på mat er fjernet. Bensin og transport har steget til det dobbelte. Det er den største kostnaden ved driften vår. Vi sørger for transport av barna, både fordi avstandene er store, men

ikke minst fordi veiene over heiene er utrygge. Flere barn er blitt voldtatt. Vi setter sikkerheten deres svært høyt. Heskedoktorene sier at dersom de ligger med en jomfru, helt ned til 5-6 års alder, blir de kvitt aids. Slike holdninger er tunge å hanskens med. Transportutgifter, lønninger til fire-fem lærere, vaktmester og midler til skolemåltidet og til vedlikehold gir oss månedlige driftsutgifter på ca 7000 kroner i måneden, for-

teller Andrew.

– Det er ikke det helt store beløpet...

– Nei, og det er blant annet det som har forandret våre liv; opplevelsen av hvor lite som skal til for å utrette mye. De 7000 kronene gir skolegang, et varmt måltid og utgifter til å komme ut av fattigdom for ca hundre barn og deres familier. De gir arbeid til fire-fem lærere og en vaktmester. Samtidig er skolen blitt et slags forbilde for an-

– Det gjør noe med oss

– Det å få unge mennesker med i et solidaritetsprosjekt, har vært et godt og riktig valg for oss. Det har gjort noe med oss som organisasjon, og det gjør noe med enkeltmennesker. Vi opplever at ansatte har fått et helt annet syn både på seg selv og sin situasjon.

Liv Jorunn Tungesvik fra Fevik eier og driver Scalabarnehagene i Stavanger, og hun forteller begeistret om sine erfaringer med å være vennskapsbarnehage med Nyakeni Engadzeni Pree- & Primary-school i Swaziland.

– Vi opplever at vi har mye å lære av den måten de med små ressurser klarer å gi et flott tilbud til ca. 80 barn, og at de kan lære noe av vår måte å drive det pedagogiske arbeidet på. Syv medarbeidere drar hvert år på et kort studieopphold i Swaziland for å lære og for å drive opplæring i blant annet data. Vi har satt av penger i driften til dette, slik at alt som er samlet inn går uavkortet til Rachels drift. Gjennom prosjektet gir vi opplevelser for livet til de som reiser. Vi lærer nye ting, og Rachel og hennes stab blir forhåpentligvis inspirert av

oss til å stå på videre i sitt arbeid.

– Hva har det betydd for dere?

– Det har gitt en glød for å lære mer om landet og menneskene i Swaziland. Vi ser hvor heldige vi er som bor i vårt flotte rike land, men blir nysgjerrige etter å vite hvorfor de barna vi møter i Swaziland er så glade og hjertelige. Ikke minst her har vi nok, både som voksne og barn, noe å lære. Dette er en vinnvinn situasjon som jeg vil anbefale andre pedagogiske institusjoner som skoler og barnehager å forsøke å få til, avslutter Liv Jorunn, som i mars sender en ny gruppe til Swaziland.

Hun gjør det fordi hun vet det vil gjøre noe med dem.

Liv Jorunn Tungesvik på besøk hos Swazihjelpens førskole.

I Swaziland besøkte vi to skoler ute på landsbygda. Her fikk vi omvisning av en av rektorene (Rachel).

På bildet over ser du Ingrid, Hege og Linda som bærer hver sin 10 kg. sekk med grøttilbud til barna. Dette synes de lokale manzinidamene var veldig festlig!

PREKENTEKST 28. februar 2. søndag i faste

KILDE: www.lastdaysrevelations.com

Kvinnen som fikk syndene tilgitt

36 En av fariseerne innbød Jesus til å spise hos seg, og han gikk inn i fariseerens hus og tok plass ved bordet. 37 Nå var det en kvinne der i byen som levde et syndefullt liv. Da hun fikk vite at Jesus lå til bords i fariseerens hus, kom hun dit med en alabastkrukke med fin salve. 38 Hun stilte seg bak Jesus, nede ved føttene, og gråt. Så begynte hun å væte føttene hans med tårene, og tørket dem med håret sitt. Hun kysset føttene hans og smurte dem med salven. 39 Da fariseeren som hadde innbudt ham, så det, tenkte han med seg selv: «Var denne mannen en profet, ville han vite hva slags kvinne det er som rører ved ham, at hun fører et syndefullt liv.»

40 Da tok Jesus til orde. «Simon,» sa han til fariseeren, «jeg har noe å si deg.» «Si det, mester,» svarte han. 41 Jesus sa: «To menn hadde gjeld hos en pengeutlåner. Den ene skyldte fem

Gudstjenesteoversikt

Fjære kirke

Gudstjenester i Fjære

- 07.03. 11:00 Gudstjeneste ved Oddvar Tveito
- 14.03. 11:00 Sammenhengstjeneste ved Oddvar Tveito, Ingunn Metveit Olsen og Ingvild Wangensteen Limm. Utdeling av bibel til 4-åringene.
- 21.03. 11:00 Gudstjeneste ved Inger Øybekk. Konfirmanter deltar.
- 28.03. 11:00 Palmesøndag. Sammenhengstjeneste på Vik Bedehus ved Inger Øybekk og søndagsskolen
- 01.04. 11:00 Skjærtorsdag. Gudstjeneste ved Helge Spilling
- 02.04. 11:00 Langfredag. Gudstjeneste ved Oddvar Tveito
- 03.04. 23:00 Påskeaften. Gudstjeneste ved Helge Spilling
- 04.04. 11:00 Påskedag. Gudstjeneste ved Helge Spilling
- 05.04. 19:30 Påsken i ord og toner Kirsti P. Haugen og Oddvar Tveito.
- 11.04. 11:00 Gudstjeneste på Veråsheia ved Helge Spilling. Konfirmanter og speidere deltar.
- 20.04. 18:00 Samtalegudstjeneste ved Helge Spilling og Kjell Olav Haugen
- 21.04. 18:00 Samtalegudstjeneste ved Helge Spilling og Kjell Olav Haugen
- 24.04. 10:30 og 12:30 Konfirmasjonsgudstjeneste ved Helge Spilling og Kjell Olav Haugen
- 25.04. 10:30 og 12:30 Konfirmasjonsgudstjeneste ved Helge Spilling og Kjell Olav Haugen

Fevik kirke

- 14.03. 11:00 Felles gudstjeneste i Fjære kirke med utdeling av bibel til 4-åringene.
- 21.03. 11:00 Gudstjeneste ved Oddvar Tveito
- 28.03. 11:00 Felles gudstjeneste på Vik Bedehus
- 01.04. 18:00 Skjærtorsdag/Påskemåltid. Oddvar Tveito
- 04.04. 11:00 Påskedag. Gudstjeneste ved Oddvar Tveito
- 18.04. 11:00 Gudstjeneste ved vikar.
- 25.04. 11:00 Gudstjeneste ved Oddvar Tveito

Mer om prekentekstene for kirkeåret og de andre lesetekstene finner du på www.bibelen.no. Der finner du også mye annet interessant og nyttig stoff knyttet til Bibelen.

hundre denarer, den andre femti. 42 Men da de ikke hadde noe å betale med, etterga han dem begge gjelden. Hvem av dem vil da holde mest av ham?» 43 Simon svarte: «Den han etterga mest, tenker jeg.» «Du har rett,» sa Jesus. 44 Så vendte han seg mot kvinnen og sa til Simon: «Ser du denne kvinnen? Jeg kom inn i ditt hus; du ga meg ikke vann til føttene, men hun vætte føttene mine med tårene sine og tørket dem med håret sitt. 45 Du ga meg ikke noe velkomstkys, men helt fra jeg kom, har hun ikke holdt opp med å kysse føttene mine. 46 Du salvet ikke hodet mitt med olje, men hun smurte føttene mine med den fineste salve. 47 Derfor sier jeg deg: Hennes mange synder er tilgitt, derfor har hun vist stor kjærlighet. Men den som får lite tilgitt, elsker lite.» 48 Så sa han til kvinnen: «Dine synder er tilgitt.» 49 Da begynte de andre gjestene å spørre seg selv: «Hvem er han, som til og med tilgir synder?» 50 Men Jesus sa til kvinnen: «Din tro har frelst deg. Gå i fred!»

Prekenstekstene til og med påske

3. søndag i faste	Skjærtorsdag	1. sønd. e. påske
7. mars Luk. 4,31-37	1. april Joh. 13,1-15	11. april Joh. 21,1-14
4. søndag i faste	Langfredag	2. sønd. e. påske
14. mars Joh. 6,24-36	2. april Mark. 14,25-15,37 Joh. 19,31-42	18. april Joh. 21,15-19
Maria budskapsdag	Påskedag	3. sønd. e. påske
21. mars Salme 113	3. april Joh. 20,1-10	25. april Joh. 14,1-11
Palmesøndag	2. påskedag	
28. mars Joh. 12,12-24	5. april Joh. 20,11-18	

Du gjør det du kan
– vi gjør det vi kan!

**FEVIK
REGNSKAP & ØKONOMI AS**

Siviløkonom Per Arne Gulstad
Sømsveien 5, 4870 Fevik – tlf. 37 04 40 06
www.fevikregnskap.no

**VI KAN BIL!
JP &
Thygesen AS**

BIL- OG KAR.VERKSTED
LILLESANDSVN. 29, 4877 GRIMSTAD
TLF. 37252930 www.jpauto.no

Montér

Montér Blom-Bakke, Fevik
tlf. 3725 6444

Faks: 3704 7747 E-post: samuel@blombakke.no

TRELAST og BYGGEVARER
verktøy - elektroverktøy - vedovner - garderobe - dører
vinduer - hageartikler - osv. - vi blander maling
god parkering - egen kundebygge - lån av varehenger
varer levert på byggeplass

*Tanker
om
tjenesten*

Tjen Herren med glede

Disse fire ordene er et sitat fra Bibelen og det var et av de orda i Bibelen som jeg hadde skikkelig trobbel med i mange år. Hadde det stått for eksempel «Tjen Herren med iver», eller «Tjen Herren med all din kraft», ja da hadde det for meg vært mye enklere, men disse ordene –»med glede», det var skikkelig vrient.

Kanskje lurer du på hvorfor dette var så vanskelig. Jo det var det bilde jeg bar av Gud i kroppen min som skapte problemene. Jeg hadde et bilde langt inni meg av Gud som en slavedriver som bare var glad i meg når jeg gjorde mitt ytterste – en forestilling som hadde bakgrunn i en vanskelig barndom. En slik Gud er det vanskelig å tjene med glede. Etter masse terapi og masse fellesskap med Gud fikk jeg etter hvert se at den Gud jeg tror på ikke er slavedriver eller en lunefull Gud, men derimot den Gud som elsker meg uendelig høyt, så høyt at han sendte sin Sønn til jord for å dø for mine synder.

Jeg så at han elsker meg like høyt enten jeg banner eller ber og han vil meg bare det aller beste.

Etter hvert som det fikk plass i kroppen og sår ble leget, kom jeg til et punkt der jeg kjendte dypt inni meg: Nå kan jeg tjene Gud med glede.

Har du et slikt bilde av Gud i tro og i din kropp at det å tjene han er en glede, ja en ære? Dersom du ikke har det, forsøk å få det.

Oddvar Svalastog
tekt

BAKGRUNN

21. august skal boken om Fjære kirke presenteres for publikum. Håkan Berg (72) har tatt alle bildene til boken. Han sier om seg selv at han alltid har vært et lengtende menneske, med blikk for menneskers lengsel etter det hellige.

FOTO: HÅKAN BERG

FOTO: HÅKAN BERG

Tanker om dialog

Jeg tror jeg er blitt forandret. Ja, jeg innser at noe har skjedd som har gjort meg nysgjerrig. Der jeg tidligere hadde sterke meninger og hadde høylydte standpunkter er jeg blitt litt mer ydmyk med årene. I min ungdom var jeg en bedreviter. Jeg hadde, som gymnasiast svar på det meste, i hvert fall det som hadde med tro og religion å gjøre. Jeg møtte igjen min lærer i religion, og jeg spurte han om hvordan det var å ha meg som elev. Han sa at det på mange måter var morsomt, men også litt slitsomt. Jeg aner hvorfor.

I en uke har jeg nå vært sammen med en munk (fader Paolo) som har viet sitt liv til dialog. Til religionsdialog. Jeg har møtt han før, men aldri fått så mye tid sammen med han som nå. Noen mennesker har mye kunnskap gjennom det de har lest seg til. Paolo har doktorgrad om Islam. Men noen mennesker har studert livet også. Og det er det som imponerer meg mest med fader Paolo. Derfor lytter jeg til ordene han sier på en annen måte. Det er ord som er gjennomlevd.

Jeg er blitt nysgjerrig på Islam! Ikke slik at jeg vil bytte religion. Men jeg ønsker å se mer enn bare overflaten. Jeg har en masse fordommer mot Islam. Hva jeg har lest, både i litteratur og i aviser har gitt meg et skremmende bilde av Islam. Jeg kjenner frykt for Islam.

Samtidig har en del møter med muslimer tatt bort noe av min frykt.

Jeg har møtt muslimer som forteller meg om opplevelser som likner veldig på hva jeg selv har opplevd. Tannteknikeren i Aleppo, som fortalte meg nært om hva han hadde opplevd på pilegrimsreise til Mekka. Min gode venn, Amer, som har guidet flere av turene mine, og som har gitt meg trygghet for at muslimer ikke tenker så veldig annerledes enn vi kristne. Visst er det forskjeller. Men hvis respekt kan prege måten vi snakker sammen på, og hvordan vi lytter til hverandre, så kan vi forandre oss sammen. Hvis jeg, derimot, sier at jeg har rett og du har feil, så låser det seg som oftest fort. Slik er det i all dialog. Dette forstår jeg må gjelde alle former for dialog. Og jeg vet at jeg har syndet mot dette mange ganger. Jeg vet at jeg lett går i forsvar, eller til angrep. Men jeg forstår at det er dumt. Og jeg ønsker å gjøre noe med det.

Nysgjerrighet – og respekt er viktig for en god dialog. Dette vil jeg forsøke å bli bedre på. Jeg tror vi trenger dette nå, mer enn noensinne. Våre nye landsmenn og kvinner utfordrer oss på det. Et samfunn med stort mangfold utfordrer oss på det.

Enten må vi velge dialog – eller så må vi velge konfrontasjon eller isolasjon. Jeg tror vi kommer lengst med det første.

Og hvis vi selv kjenner våre egne røtter, så skulle det ikke være så farlig å lytte til andres?

Hilsen fra Oddvar prest

Håkans lysbilder

Håkan Berg (72) kommer ikke fra Grimstad eller noe sted på Sørlandet – ikke fra Norge en gang. Men Fjære kirke opptar ham. Göteborgeren er fotograf for praktboken om Fjære kirke som kommer til høsten.

Peer R. Haugen
tekst

Et liv som fotograf

Håkan har et langt liv bak seg som faren fotograf. Han startet som femtenåring. – Det er det eneste jeg kan. Jeg har ikke gjort noe annet, sier han. Mange år hadde han reiseliv og Middelhavet som arbeidsområde. Siden ble det

mer kunst og kultur, og Håkan ble en velrenomert kunstfotograf. De siste femten årene før han ble pensjonist var han fast ansatt ved Kulturhistorisk Museum.

– Det var mine beste år som fotograf, slår han fast. Han har det ikke så verst nå heller, later det til, og skildrer med et glis hvordan han velbehagelig kan vende seg i sengen når klokka ringer og hans noe yngre kone må opp og ut til dagens dont.

– Nå gjør jeg det jeg har lyst til å gjøre, smiler han. Men vi er snart tilbake på sporet fra fortauet. Det viser seg at lyspoeten – det er lyset som er hans språk – ikke bare har hvilt den siste timen før middag.

– Etter at du stilte meg det spørsmålet, har jeg tenkt, innleder han.

– Hva var det ved dette prosjektet som fanget din interesse? spør jeg mens vi stavrer oss langs hovedstadens livsfarlig glatte fortau.

– Det var vel heller prosjektet som fanget meg, svarer han. Lenger kom vi ikke i den samtalen. Vi fikk nok med å holde oss på beina. Det skulle vise seg å være en krevende øvelse.

Men, etter å ha overlevd holka og uten å ha tatt synlig skade, kan vi ta fatt der vi slapp. Innledningsspørsmålet fra fortauet har fått det til å leve i Håkans rikholdige minneregister.

Vi har benket oss rundt et bord på Teaterkaféen, han, jeg og Bodil. Bodil Bie er redaktør for boken om Fjære kirke. Vi har satt hverandre stevne i byen for å ha et møte med forlaget.

Teaterkaféen er ikke et hvilket som helst sted, men det kler den eldre herren, og han legger ikke skjul på at han hygger seg i disse omgivelsene. Og lovpriser maten. Her er det mye for sansene.

FOTO: HÅKAN BERG

FOTO: HÅKAN BERG

Lengtende menneske

– Jeg har lenge vært hva man må kunne kalle et lengtende menneske, bekjenner han, og blikkene våre møtes. I løpet av et langt liv som reisende fotograf har han opplevd mange og ulike møter der settingen har vært menneskers gudsdyrkelse og religionsutøvelse. Når feriebildene var tatt og anledningen bød seg, benyttet han alle sjanser til å oppsøke andre miljøer. Disse avstikkerne har gitt ham mange og sterke opplevelser og møter, som nå tydelig dukker opp i minnet hans, etter hvert som han trekker dem fram, ett for ett. På disse turene besøkte fotografen hellige steder eller steder med en historie knyttet til menneskers religiøse liv. På den måten har han kommet i kontakt med mange ulike mennesker verden over, kommet nær innpå dem og fått et blikk inn i ulike troendes gudsdyrkelse. Den fotografiske baktanken var blant annet å kunne selge noen bilder under temaet: Gud ved Middelhavet. Svenske Verbum forlag har gitt ut en bibel illustrert med hans bilder fra midtøsten.

Jobbene tok ham rundt til ulike deler av verden, ikke bare til Middelhavet, men også fjerne Østen og Afrika.

Midtøsten og lenger øst

Han hadde FN-tjeneste i Midtøsten, og fikk jobbe som fotograf hele tiden. Han fikk drive gatelangs i Jerusalem og han var i Egypt, på grensen mot Israel. På et av oppdragene havnet han sammen med indiske FN-soldater, og ved en anledning kom han over en av soldatene som tydelig utførte et religiøst rituale for seg selv. I hendene, formet som en skål, hadde han noen frø. Han dukket ansiktet ned i hendene og åt av frøene. Håkan og to medsoldater ble invitert til å ta del i dette måltidet, som Håkan assosierte med nattverd.

Flere år senere var han på en reise i Tibet. I et tempel han besøkte, møtte han en familiegruppe, som var der for å utføre et rituale.

– Etter hvert som de var ferdige og forlot stedet, var det en ung kvinne i familien som fanget blikket mitt og gjorde tegn til at jeg skulle komme bort til henne. Hun hadde plassert seg ute av syne for resten av familien. Hun ville tydelig ikke bli sett. Så holdt hun fram for meg de samme hendene med frøene som jeg hadde sett hos den indiske soldaten i Egypt, og så delte hun «det hellige måltidet» med meg.

Synagoge, kloster, kirke

Et annet sted Håkan oppsøkte på en av turene til Middelhavet, var øya Djerba utenfor Nord-Afrika. Der ligger den eldste synagogen utenfor Israel. På denne vesle øya lever jøder og muslimer sammen, og har synagogen felles. Under synagogen lå et rom som var restene av en enda eldre synagoge. Dersom en kvinne slet med å bli gravid, holdt kvinnene et rituale der nede. Det gikk blant annet ut på at kvinnen knelte over et egg. Håkan kunne ikke komme inn i rommet der nede, men det var et hull inn dit, og nysgjerrig som han var, holdt han Hasselbladen med en blitz inn i hullet og knipset. I det han fyrte av, gnistret det blått og røyk av blitzen. Den gikk rett og slett i stykker. Da han leverte den til reparasjon, fikk han vite at, dessverre, den var det ikke noe å gjøre med. Kaputt.

– Og du tenkte?

Håkan peker oppover. Han kjente det som han hadde blitt stoppet som en inntrenger...

På et oppdrag i Hellas skjønte han at han var i nærheten av Patmos, og at det var en mulighet til å se grotten hvor Johannes fikk sine åpenbaringer, slik vi kan lese dem i Bibels siste bok. Han tok inn på et tilfeldig overnattingssted, og våknet neste morgen til en fantastisk utsikt, innrammet av bogenvila og utsyn like mot klosteret ved grotten. I klosteret fikk han et hyggelig møte med Fader Panteleimon.

– Men det sterkeste minnet har jeg fra en benediktinerorden i Tyskland. Opplevelsen

der har fulgt meg siden og vært til stor hjelp for meg. Jeg var til messe der, og ønsket så gjerne å ta del i nattverden. Men jeg visste ikke om det ville bli akseptert at jeg som protestant gikk til katolsk nattverd. Da var det plutselig en kvinne bak meg som tok om meg og sa: «You are invited». Mange ganger senere, når jeg har kjent meg uverdigg og liten, har jeg tenkt på ordene fra denne kvinnen til meg: «You are invited», og det har vært til stor hjelp. «You are invited».

– Du ser, i mange år hadde jeg et veldig dårlig selvbilde, og liten selvtillit.

Han forteller om møtet med et fellesskap av «nordiske intellektuelle» som både Håkan og Bodil er med i. Møtet med det fellesskapet og med blant andre den norske forfatteren Carl Fr. Engelstad, gjorde at «jeg ble en oppreist mann», som Håkan uttrykker det selv.

Fjære kirke

Dermed er vi framme ved korsveien som har knyttet Håkan til boken om Fjære kirke. Han og Bodil Bie er gamle kjente. Da hun fikk se en bok han hadde fotografert til, om fire svenske middelalderkirker, var idéen der:

– Dette måtte vi gjøre med Fjære kirke, forteller Bodil.

– Det er altså prosjektet som har fanget meg. Jeg fikk i sin tid et stipend for å fotografere kirker i Göteborgsområdet. Oppdraget var å «fotografere det hellige». Da måtte jeg svare at det kunne jeg ikke. Jeg kan bare fotografere menneskers uttrykk for lengsel etter det hellige. Og det er vel det jeg har forsøkt å gjøre i Fjære kirke også: Gi en unik samtidsskildring av livet i en levende middelalderkirke.

Så skilles vi på bussterminalen, inntil så lenge. Jeg drar tilbake til Fjære, mens han om ikke lenge drar tilbake til benediktinerne i Tyskland. Men utpå våren vil han kunne bli påtreffes i Fjære kirke igjen, for å ta de aller siste bildene til boken om Fjære kirke. Og han gleder seg til å se den ferdig.

EURONICS Tlf. 37 25 87 77 Bergemoen

LIKE BILLIG, men mye hyggeligere!

Europas største el-kjede

Frode Jan

KILDE TIL TANKE OG TRO FRA GABRIEL SCOTTS FORFATTERSKAP

SCOTT OM SEG SELV SOM BARN

«Hvem e' det, som har trampa i havreageren?»
«Det må være den lange Gaberjel hos presten»
«Hvem e' det som har slått vindøyet ut?»
«Det kan ikkje være andre enn den lange Gaberjel hos presten.»
«Hvem i Helsingland e' det som har ståle pærer i natt?»
«Kan Dere ikkje tenke det? Det e' den lange Gaberjel hos presten.»
(«Tripp-trapp-tresko»)

SCOTT OM HOLLENDER-JONAS

«Jonas kunne også mange andre kunster. Han kunne fiske bergnebb med torskekrok og fange håndstikker med neven. Det var heller ikke hver manns sak. Han kunne ete levende reker og kaste et østersskall helt over til Hvalbåen - det tvilte han også stygt for at noen kunne gjøre ham etter. Og så kunne han ro og seile som en hel kar, gå baut, luffe opp til vinden eller falle av - alt ettersom bestefar ville ha det. Og det var ikke en fisk i sjøen, som han ikke visste navnet på. Om det så var en slik ubegripelig forunderlig en som fjesingen, så hadde Jonas greie på den, visste hvor de giftige pigger satt og hvordan den skulle tas av kroken. Selv fuglene kunne han utenat på fingrene, helt fra de store, sjeldne havmåker, som kom inn om vinteren og skrek sine hese, sørgmodige ul over sundet, og ned til tjelden, ternen og de små rylere, som tripper så utålmodig i stranden. Men hans allerbeste kunst var nå det at han kunne snakke hollandsk. Det syntes han var et ordentlig karsstykke, som liksom satte kronen på verket og gjorde Jonas til den han var - en riktig ualminnelig, rent sjelden framifrå fyr, som min sæl gjerne kunne vært sønn til selve presten!»

(«Hollender-Jonas 1998-utg. s. 6-7»)

Kirken den er et gammelt hus

står om enn tårnene faller

Fjære kirke har stått i 850 år. Med det samme en kommer inn i våpenhuset i kirken, merkes et historisk sus. Her har slektene møttes i generasjoner. Tankefull lukker en opp den svære døra til kirkerommet. Der inne åpenbares et Gudshus, så vakkert, stilfullt, og med utallige kulturhistoriske minnesmerker fra

starten av kirkens lange liv og fram til vår tid.

Tenk, å få sitte ned her, betrakte, beundre, ta del i store begivenheter, lytte, be, synge - i fellesskap med andre.

Denne kirken vår er et kleodium. Den har blitt mer og mindre tatt vare på gjennom århundrer. Nå er det vi som har ansvaret for huset og det

ve organister og kantorer. Men de har i løpet av mange år uttrykt at orgelet vårt er av dårlig kvalitet både klanglig og håndverksmessig.

Orgelsaken var oppe i menighetsrådet i 2002. En kom ikke videre da. Nå er det opprettet en komite som skal ta seg av det møysommelige arbeidet med å finne det riktige instrumentet, orgelbygger, arkitekt, få godkjenning av Riksantikvaren, og først av alt starte en pengeinnsamling til formålet. Menighetsrådet har gitt grønt lys for dette. Det er en svær investering vi snakker om her. Men vi starter med friskt mot. Har du tips og ideer om ulike måter å samle inn penger på, er komiteen luttet øre.

Fjære kirke blir mye brukt til dåp, vielser, begravelser og forskjellige type gudstjenester. Den er også en unik turistattraksjon. Folk fra hele verden kommer innom for å se og høre den spennende fortellingen bak. Kirken har både kulturhistorisk og antikvarisk verdi og er blant Norges viktigste klenodier. Den er en helt spesiell konsertkirke med store muligheter. Derfor bør den få et skreddersydd orgel - et orgel som ikke finnes andre steder på Sørlandet og som kan glede mange slekter og generasjoner etter oss.

For orgelkomiteen
Inger-Nora Bråtveit Holm

Vårkonsert

JOHANNESPASJONEN

Fjære kirke, Søndag 11. april kl.19:00
inngang kr 150,-
Fjære kammerkor, Agder Collegium
dirigent: Andrea Maini

J.J. Ugland Compañies

støtter lokalt ungdomsarbeid
www.jjuc.no

Topland Begravelsesbyrå
Arne Topland, tel. 37 04 06 76

Vi ønsker
Fjære menighet
lykke til i arbeidet

www.toplandbegravelsesbyraa.no

Av
Øivind Benestad
Medlem av
Agder og Telemark
Bispedømmeråd

Kristne er enige om at Jesu oppstandelse er verdenshistoriens viktigste hendelse. Andre mener at Bibelen ikke forteller sannheten når den beretter om Jesu oppstandelse. La oss se på de vanligste teoriene.

Bedrag

Argument: Disiplene visste at Jesu oppstandelse var en bløff, men bestemte seg likevel for forkynde at Jesus var oppstått.

Motargumenter: Etter ha møtt Jesus etter oppstandelsen, ble alle disiplene forvandlet fra ynkelige feiginger til modige vitner. De fleste av dem ble etter hvert drept for det de trodde på og forkynte. Ville de ha gått i døden for noe de visste var løgn og bedrag? Ville ikke noen av dem under tortur ha avslørt bedraget?

Teorien om et bevisst bedrag stemmer dårlig med det vi vet om apostlenes karakter. Dersom de hadde diktet opp Jesu oppstandelse, er det dessuten uforståelig at de valgte kvinner som de første vitnene, - de som i samtiden hadde lav status og ofte ble regnet som lite troverdige. Og hva med den tomme graven? Jesu motstandere var svært interessert i fremskaffe Jesu døde kropp og vise den fram, men de greide det ikke. Graven var tom.

Legende

Argument: Troen på Jesu oppstandelse er i virkeligheten ikke mer enn en from legende.

Motargumenter: Sagn og legender utvikler seg vanlig-

vis over tid i god avstand fra begivenhetene. Disiplene forkynte Jesu oppstandelse fra dag en. Allerede på 1. pinseudag proklamerte Peter oppstandelsen (Apostlenes gjerninger 2,22-36). I resten av Det nye testamente er Jesu oppstandelse et kjernepunkt. Også Jesus selv talte tydelig om at han skulle dø og stå opp igjen (bl.a. Markus 8,31; 9,31; 10,34). Jesu oppstandelse er beskrevet realistisk og nøkternt, uten de sær egenheter som oftest kjenner tegner sagn og legender.

Hallusinasjon

Argument: Disiplene hadde syner og hallusinasjoner av Jesus etter korsfestelsen. I god tro forkynte de så at han var oppstått og at de hadde møtt ham.

Motargumenter: Hallusinasjoner og syner kommer ofte etter at en person har drømt, grublet og lengtet etter at noe skal skje. For disiplene kom oppstandelsen derimot uventet, og først trodde de det ikke. De fleste var dessuten jordnære fiskere og håndverkere, ikke luftige mystikere. Hallusinasjoner er som oftest individuelle, men Jesus møtte disiplene som gruppe ved ulike anledninger.

Besvimelse

Argument: Jesus døde ikke på korset, han bare besvimte av tortur og blodtap. Han våknet til live igjen i graven.

Motargumenter: Romerske soldater hadde lang erfaring med korsfestelser. Historikere kjenner ingen som noen gang overlevde en romersk korsfestelse. Selv for en frisk

mann ville det vært nesten umulig å komme seg ut av de stramme likklærne og rulle vekke den enorme steinen. For en som hadde hengt på et kors i flere timer og ikke fått mat og drikke på to-tre døgn, ville det ha vært komplett umulig. Disiplene ville dessuten lett ha sett forskjellen på en halvdød mann som trengte intensiv pleie og Jesus som dødens seierherre.

Feil person

Argument: Jesus ble ikke korsfestet og stod derfor heller ikke opp igjen. Muslimene tror f.eks. at en annen ble korsfestet i stedet for Jesus.

Motargument: At Jesus ikke ble korsfestet, strider mot alle historiske vitnesbyrd om Jesus. Det er utenkelig at disiplene, Jesu mor, soldatene og alle andre tok feil av personen som ble korsfestet for øynene på dem. Har Koranen, som ble skrevet 600 år etter Jesus død, større troverdighet i dette spørsmålet enn alle øyenvitnene?

Han lever!

Jesus er ikke i graven. Han overvant døden. Dette har vært kirkens tro gjennom to tusen år. Utallige mennesker har selv møtt ham og fått nytt liv i ham. Jesu soningsdød på korset er betalingen for våre synder. Oppstandelsen er kvitteringen på at det han gjorde på korset, er gyldig. Paulus sier i 1. Korinterbrev 15,14: Er ikke Kristus stått opp, da er vårt budskap tomt, og deres tro er også tom. Så viktig er Jesu oppstandelse.

kontaktinformasjon Fjære menighet

POSTADRESSE
Fjære menighet
Fjæreveien 185
4885 Grimstad

TELEFONER
Sentralbord kirkekontoret
37 09 01 00
Fevik kirke
37 04 82 33

ANSATTE
Håvard Backe
Kirketjener i Fjære
T: 37 09 11 40

Helge Flaath
Kirketjener i Fjære
T: 37 09 11 40

Kjell Olav Haugen
Kateket
koh@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 16

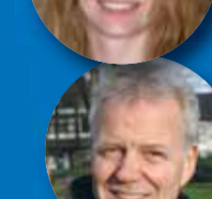
Kirsti Pedersen Haugen
Musikalsk leder i Fevik
kph@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 17

Andrea Maini
Organist i Fjære
am@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 15

Anne Marie Midtbø
Daglig leder
amm@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 13

Ingunn Metveit Olsen
Menighetspedagog
imo@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 18

Helge Spilling
Sokneprest
hs@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 12

Oddvar Tveito
Kapellan
ot@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 09

Arild Vassenden
Diakon
av@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 25

Ingvild Wangensteen Limm
Barne- og ungdomsarb.
iw@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 14

Inger Øybekk
Prest
tiainger@online.no
T: 40 40 60 35

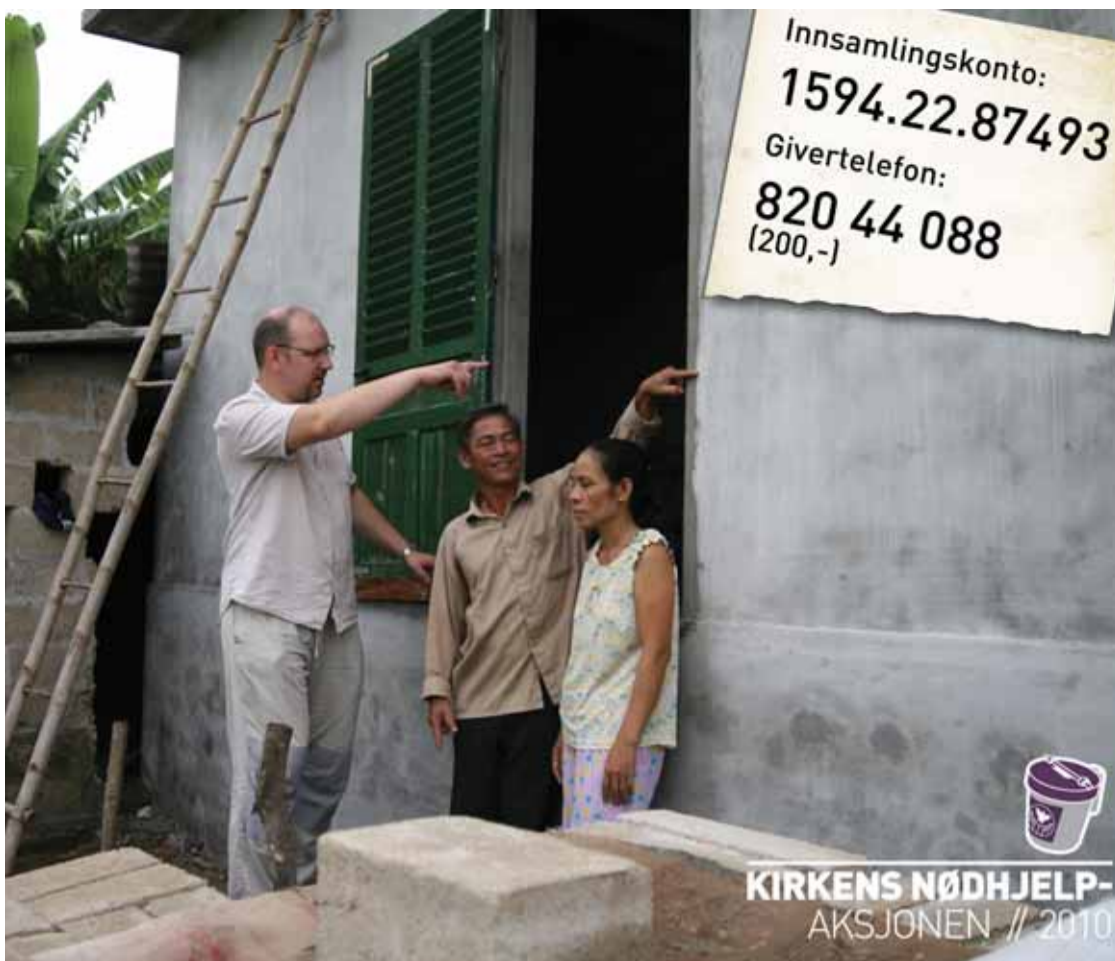
Kirkens Nødhjelp-aksjonen 2010

Fattige i møte med naturkatastrofer

Tørke, flom og sykkloner truer livene til millioner av fattige mennesker over hele verden. Selv om det skjer langt fra oss, kan og bør vi kjenne et ansvar for å hjelpe de menneskene som rammes.

Tirsdag 23. mars går Kirkens Nødhjelp-aksjonen 2010 av stabelen. Da kommer konfirmanter, unge og voksne fra Fjære menighet på dørene for å samle inn penger til Kirkens Nødhjelps arbeid.

- Naturkatastrofer rammer alltid fattige hardest. Mens vi i den rike delen av verden kan forebygge og forsikre oss mot naturens ødeleggelser, står mennesker i fattige land i fare for å miste alt når katastrofen rammer. Det er nettopp dette Kirkens Nødhjelp-aksjonen 2010 handler om. Ta godt imot bøssebærerne når de kommer!

- Det nytter virkelig!

- Det var sterkt å se bilder av familien Trans hjem etter at tyfonen Ketsana herjet Vietnam i høst. Huset sto like trygt, sier kateket Bjørn Losvik fra Ulsteinvik.

I fjor sommer besøkte Bjørn Losvik, kateket i Ulsteinvik, og tre norske konfirmanter familien Tran i Vietnam. Det ble et møte som har satt dype spor.

Dramatisk natt

- Familien Tran fortalte oss den dramatiske historien om hvordan de var blitt tvunget til å flykte fra det gamle huset sitt midt på natten på grunn av flom to år tidligere, forteller Losvik.

En høstnatt i 2007 ble familien Tran vekket av at vannet bare steg og steg inne i huset deres. Mamma Tran Thi Thu og deres fem barn måtte flykte fra hjemmet sitt i hui og hast. Faren i familien tenkte bare på én ting: Å redde barna sine. Han kom seg ut i vannmassene og førte familien i sikkerhet, ut av huset og til et høyereliggende område.

- Yngstebarnet deres var bare tre måneder. Det er klart at jeg - som selv har barn - får sterk sympati for foreldre som må kjempe for å redde barna sine på denne måten, sier Losvik.

Familien Tran overlevde, men hjemmet deres ble ødelagt og de mistet mange av sine eiendeler. I to måneder, mens de ventet på at vannet skulle synke igjen, måtte de

bo i et skur av plast og bambus. Mat, rent vann og barnas helse ble til daglige bekymringer.

Trygge nå

Som én av mange familier i nærområdet har familien Tran fått støtte av Kirkens Nødhjelp til å bygge nytt og flomsikkert hus i mur og betong. I stuen er det en hems i taket. Her kan familien lagre matvarer, og når vannet stiger på ny, er veien til trygghet kort.

- Mens vi var der, så vi det gamle, ødelagte huset som sto vegg i vegg med det nye, solide huset. Jeg tenkte at det var bra vi fikk sett dette: Pengene når fram, prosjektene til Kirkens Nødhjelp er gode. Det nytter virkelig. Men det sterkeste av alt var e-posten jeg fikk etter at tyfo-

nen Ketsana herjet Vietnam i september. Her var det et bilde av familiefaren som pekte på grunnmuren til det solide, nye huset for å vise hvor høyt vannet hadde stått. Huset var like helt, sier kateketen i Ulsteinvik.

ARKITEKTKONTORET

Sverre Halvorsen AS

KIRKEGATEN 1 B, 4878 GRIMSTAD
Tel.: 37251075 mob. 90174633 www.sverrehalvorsen.no

- ARKITEKTJENESTER
- REGULERINGS- OG BEBYGGELSESPLANARBEID
- BYPLANLEGGING

det skjer

Faste møtesteder og tider for ulike grupper i Fjære menighet

Søkk for at du blir gruppe og kommer inn her!

sjekk fersk info på fjæreposten.no

BARN OG UNGE

BABYSANG

FMU-huset på mandager (påmelding)

SMÅBARNSSANG

1-6 ÅR

FMU-huset på mandager kl. 10.00

SMÅBARNSTREFF

Vik bedehus fredager i oddetallsuker kl. 10.00-12.30

FEVIK

SØNDAGSSKOLE

BS-AGENTENTE

Fevik kirke annenhver søndag kl. 11.00

VIK SØNDAGSSKOLE

Vik bedehus hver søndag kl. 11.00

HESNES

SØNDAGSSKOLE

Hesnes bedehus annenhver tirsdag kl. 17.30-19.00

BARNELAGET LIA

Lia bedehus annenhver onsdag i partallsuker kl. 17.30

ELLE MELLE FEVIK

Hver tirsdag i Fevik kirke Mini kl. 17.25 Tween kl. 18.00

ELLE MELLE FRIVOLL

Bygdheim bedehus annenhver onsdag kl. 17.30

VIRRE, VIRRE, VAPP FEVIK

Fevik kirke hver tirsdag kl. 14.00

FAMILIEKLUBB

FMU-huset 2. torsdag i måneden kl. 17.00

ALFSAM

FMU-huset annenhver torsdag kl. 18.00-20.00

UNGDOMSGRUPPA LIA

Lia bedehus, annenhver onsdag i oddetallsuker kl. 19.00

UNGDOMSGRUPPA FEVIK

Fevik kirke fredag kl. 20.00

FMU, FJÆRE MENIGHETS UNGDOM

FMU-huset mandager kl. 18.00

FJÆRE

SPEIDERGRUPPE

har samling i Fjæreparken annenhver tirsdag fra kl. 17.30-19.00, for 1. til 4. klasse.

VOKSNE

MORGENSANG

I FJÆRE KIRKE

Hver torsdag kl. 09.00

PROKOR

øver annenhver onsdag i Fevik arbeidskirke kl. 20.30-22.00

FJÆRE

KAMMERKOR

har øvinger i Fjære kapell tirsdager kl. 19.30